

Война 1858-1860 годов, о которой молчат учебники

Vojna triezvosti 1858-1860

22.02.2021 kramola

https://vk.com/wall-45270133_1590315

Ďalším vyvrátením mýtu o ruskej opitosti sú najmocnejšie protialkoholické nepokoje, ktoré žiadna krajina na svete nepoznala. Takže v rokoch **1858-1859. protialkoholická revolta** zachvátila 32 provincií (medzi ktoré patril aj Saratov), proti násilnému spájaniu národa povstalo viac ako 2 000 dedín a dedín.

Ľudia ničili podniky na pitie, pivovary a vinárne, **odmietali vodku zadarmo**. Ľudia požadovali: „Zatvorte krčmy a neklamte ich.“ Cárská vláda

narábala s povstalcami najprísnejšie. 111 000 roľníkov bolo poslaných do väzníc na „pitný režim“, asi 800 bolo brutálne zbitých rukavicami a vyhostení na Sibír ...

Materiál bude užitočný pre monarchistov a ďalších ľudí kývajúcich na dobrých predrevolučných „cárov-bát'ov“.

„Pre vytriezvenie - pre ... ťažkú prácu“

„V učebniciach sa o tejto vojne mlčí, aj keď to bola skutočná vojna, so streľbou, mŕtvymi a väzňami, víťazmi a porazenými, procesom nad porazenými a oslavou tých, ktorí zvíťazili a dostali odškodnenie (kompenzácia za straty spojené s vojnou). Školákom neznáme bitky tejto vojny sa odohrali na území 12 provincií Ruskej ríše (od Kovna na západe po Saratov na východe) v rokoch 1858-1860.

Historici túto vojnu často nazývajú „**nepokoje triezvenia**“, pretože roľníci odmietli kupovať víno a vodku a zaviazali sa, že celé dediny nebudú piť alkohol. Prečo to urobili? Pretože nechceli, aby na svojom zdraví profitovali vyberači daní - tých 146 ľudí, do ktorých vreciek tiekli peniaze z predaja alkoholu z celého Ruska. **Vyberači daní doslova nariadili, ak niekto nechcel piť vodku, stále za ňu musel platiť: také boli vtedy stanovené pravidlá ...**

V tých rokoch u nás platila prax: každý človek bol pridelený do istej krčmy, a ak nepil svoju „normu“ a suma z predaja alkoholu sa ukázala ako nedostatočná, potom krčmári vyzbierali nevyzdvihnuté peniaze z dvorov oblasti, ktorá podliehala krčme. Kto nechcel alebo nemohol platiť, bol zbičovaný bičom na poučenie pre ostatných.

Obchodníci s vínom, ktorí dostali chuť, nafúkli ceny: do roku 1858 sa namiesto troch rubľov začalo predávať vedro sivukh za desať. Nakoniec roľníkov omrzelo kŕmenie parazitov a tí bez slov začali bojkotovať obchodníkov s vínom.

Roľníci sa odvrátili od krčmy ani nie tak pre chamtivosť, ale skôr pre zásadu: tvrdo pracujúci, snaživí majitelia videli, ako sa ich spoludedinčania, jeden za druhým, pridávajú k radom zatrpknutých opilcov, ktorí už nemajú radi nič iné ako pitie. Trpeli manželky a deti, a aby sa zastavilo šírenie opitosti medzi dedinčanmi, na stretnutiach občín sa rozhodli: v našej dedine nikto nebude piť alkohol.

Čo zostávalo obchodníkom s vínom urobiť? Znížili cenu. Pracujúci ľudia nereagovali na „láskavosť“. **Šenkári ohlásili bezplatnú distribúciu vodky s cieľom znížiť striedmosť**. A ľudia tomu neprepadli a pevne odpovedali: „**Nepijeme!**“ Napríklad v okrese Balashov v provincii Saratov v decembri 1858 odmietlo piť alkohol 4752 ľudí. Všetky krčmy v Baoašove dostali stráž pred ľuďmi, aby sa zabezpečilo, že si nikto nekúpi víno, tí, ktorí porušili sľub, boli verdiktom ľudového súdu pokutovaní alebo podrobení telesným trestom. K pestovateľom obilia sa pridali aj mešťania: robotníci, úradníci, šľachtici. Vytriezvenie podporili aj kňazi, ktorí požehnali farníkov, aby prestali piť. To už boli vinári a obchodníci s elixírmí zastrašovaní a sťažovali sa vláde.

V marci 1858 vydali ministri financií, vnútra a štátneho majetku príkazy pre ich rezorty. Podstata tých dekrétov sa scvrkla na **zákaz ... vytriezvenia !!!** Miestne orgány dostali pokyn, aby neumožňovali organizovanie spoločností založených na triezvosti, aby zničili existujúce tresty zdržania sa vína a naďalej im predchádzali.

Pozri tiež: Vladimir Zhdanov pred 100 rokmi - vyhlásenia triezvenika ľudí Čeljovova

Práve potom sa v reakcii na zákaz triezvenia prehnala cez Rusko vlna pogromov. Počnúc májom 1859 na západe krajiny sa v júni nepokoje dostali až k brehom Volhy. Roľníci rozbíjali podniky na pitie v Balashovskom, Atkarskom, Khvalynskom, Saratovskom a v mnohých ďalších okresoch. Pogromy sa obzvlášť rozšírili vo Volsku. 24. júla 1859 tam dav troch tisíc ľudí rozbil na jarmoku výstavy vín. Strážcovia štvrte, policajti, mobilizujúce tímy pre invalidné vozíky a vojaci 17. delostreleckej brigády sa márne snažili výtržníkov upokojiť. **Povstalci odzbrojili políciu a vojakov a prepustili väzňov z väzenia.** Iba o pár dní neskôr jednotky, ktoré prišli zo Saratova, dali veci do poriadku a zatkli 27 ľudí (a celkovo 132 osôb bolo uväznených v okresoch Volskij a Khvalynskij). Všetkých vyšetrovacia komisia odsúdila na základe výpovedí chovancov krčmy, ktorí ohovárali obžalovaných pri krádeži vína (pri rozbíjaní krčiem výtržníci nepili víno, ale liali ho na zem), bez toho, aby podporili ich obvinenia s dôkazmi. Historici poznamenávajú, že nebol zaznamenaný ani jeden prípad krádeže, peniaze vydrancovali zamestnanci zariadení na pitie alkoholu a stratu pripísali povstalcom.

(PS: čo sa chamrad' prevádzkovala krčmy je hádam každému jasné)

Od 24. do 26. júla bolo vo Volskom okrese zničených 37 pitných domov a za každú z nich boli roľníkom odobraté vysoké pokuty za obnovu krčiem. V dokumentoch vyšetrovacej komisie sa zachovali mená odsúdených bojovníkov za triezvosť: L. Maslov a S. Khlamov (roľníci obce Sosnovka), M. Kostyunin (obec Tersa), P. Vertegov, A. Volodin, M. Volodin, V. Sukhov (z Donguzu). Vojakom, ktorí sa zúčastnili hnutia triezvosti, súd nariadil, aby ich „zbavili štátneho práva a odobrali spodné stupne - medaily a prúžky za bezúhonnú službu, ktokoľvek ich má, potrestali rukavicami každých 100 ľudí, a to 5-krát, a poslať ich na ťažké práce do tovární na 4 roky“.

Celkovo bolo po celom Rusku 11 000 ľudí poslaných do väzenia a na ťažké práce. Mnoho ľudí zomrelo od guliek: **nepokoje upokojili vojská, ktoré dostali rozkaz strieľať na povstalcov**. Po celej krajine došlo k represáliám proti tým, ktorí sa odvážili protestovať proti opíjaniu ľudí. Sudcovia zúrili: Dostali rozkaz nielen potrestať výtržníkov, ale aj približne ich potrestať, aby ostatní nepohrdli snahou „o triezvosť bez úradného povolenia“. Tí, čo boli pri moci, pochopili, že sa dá upokojiť násilím, ale dlho sedieť na bajonetoch bolo nepríjemné.

Bolo potrebné upevniť úspech. Ako? Vláda, rovnako ako hrdinovia populárneho komediálneho filmu, rozhodla: „**Kto nám prekáža, ten nám pomôže**.“ Zrušil sa výkupný systém predaja vína a namiesto neho sa zaviedla **spotrebná daň**. Teraz každý, kto chce vyrábať a predávať víno a zaplatil daň do štátnej pokladnice, profituje z pitia svojich spoluobčanov. V mnohých dedinách sa našli zradcovia, ktorí, cítiac podporu bajonetov za svojimi chrbtami, pokračovali vo vojne proti vytriezveniu inými „mierovými“ metódami.

Veľkí bastardi sa vo svojich ohavnostiach spoliehajú na toho bastarda, hoci sú malí, ale početní. Allen Dulles, riaditeľ CIA, ktorý v roku 1945 vyhlasuje „studenu vojnu“ proti ZSSR a hovorí, že my (tj. USA) dobjeme Rusov bez jediného výstrelu, nájdeme medzi nimi zradcov a rozšírime ich zvnútra, nič nevymysleli: taktika náboru zradcov je známa už od staroveku a je veľmi ťažké nájsť ochranu pred vedením vojny týmto spôsobom. Bolo však potrebné nájsť za každú cenu, inak by strata bola konečná. Triezviaci museli vyriešiť takmer neriešiteľný problém: ako prekonať odpor úradov, ktoré podporovali nie triezvosť, tento základ štátnej moci, ale krčmári, ktorí síce naplňali štátnu pokladnicu peniazmi, ale priviedli krajinu do záhuby.

Kapitola z knihy „Vážite si ma?“ Saratovský etnograf, člen Zväzu spisovateľov Ruska Vladimir Il'jič Vardugin.

